

Patrick Cockburn

ISIS-medlem avslöjar planer på att sprida gruppen till andra länder efter nederlag i Irak och Syrien och gör gällande att man samarbetar med Turkiet

I den sista av fyra artiklar från Damaskus intervjuar Patrick Cockburn en Isis-medlem, som uppger att rörelsen är på väg att få ett nytt uppsving i Nordafrika, att Turkiet tittat bort när vapen transporterades över gränsen och att Isis fortfarande har stridande på plats i Jarabulus.

Från *Independent* 10/9 2016 ¹

Rök över Jarabulus sedd från den turkisk-syriska gränsstaden Karkamis

Isis kommer att frodas och överleva även om man förlorar den pågående striden om Syrien och Irak, säger en medlem av organisationen till *The Independent*.

I en exklusiv intervju säger Faraj, en 30-årig veteransoldat från nordöstra Syrien, att ”när vi hävdar att Islamiska staten [Isis] kommer att bestå för evigt och växa är det inte bara någon poetisk fras eller propaganda”. Han uppger att gruppen planerar att återuppbygga sin styrka i Saudiarabien, Egypten, Libyen och Tunisien och tillägger att ”Isis har icke aktiverade agenter i hela världen och antalet ökar”.

I sin berättelse om tillvaron i Isis gör Faraj ingen hemlighet av att ledningen, bara ett år efter att kalifatet utropats efter erövringen av Mosul 2014, var på det klara med att man kunde lida militärt nederlag. Han avslöjar hittills okända detaljer om det uppenbarligen nära samarbetet mellan Isis och Turkiet och i vilken utsträckning utländska stridande, som strömmade in i Syrien för att slåss för

¹ Se [Isis fighter reveals group's plan to spread ...](#)

Isis, fjärrmade lokalbefolkningen från rörelsen genom att styra och ställa med dem och blanda sig i deras liv.

Faraj, som kommunicerar via WhatsApp² från en plats utanför Syrien, ber att hans riktiga namn inte ska uppges. Han säger att när ”jag först hörde mina emirer [befälhavare] säga att Isis skulle segra även om man besegras militärt i Irak och Syrien. trodde jag att de bara var ute efter att inge oss energi och uppmuntra oss, eller att de bara försökte dölja sina bakslag”. Men snart insåg han att ledningen för Isis vidtog praktiska åtgärder för att etablera baser på andra håll i världen. För över ett år sedan berättade en libysk befälhavare för honom att han var på väg tillbaka till Libyen ”på ett speciellt uppdrag och skulle vara åter inom två månader”.

Det är att notera att Isis redan i augusti 2015, när man var på väg att göra sina största territoriella erövringar, efter att i maj ha intagit Ramadi i Irak och Palmyra i Syrien, höll på att förbereda sig på ett nederlag. Faraj säger att omvärlden underskattat dess förmåga att återhämta sig, eftersom man inte begriper attraktionskraften hos Isis och dess ideologi bland dem som ser status quo som oacceptabelt. Han säger: ”Jag, precis som mina befälhavare och kamrater, kämpar som reaktion mot det tyranni och de orättvisor jag fått vara med om tidigare.”

Faraj kommer ursprungligen från en sunnimuslimsk by mellan städerna Hasaka och Qomishli i det övervägande kurdiska nordöstra hörnet av Syrien. Han har gått längre i skola än de flesta Isis-medlemmar och har examen från utbildningsfakulteten vid universitetet i Hasaka. 2012 anslöt han sig, tillsammans med den storfamilj han tillhör, till Jabhat al-Nusra. Den är känd som den syriska grenen av al-Qaida och nu omdöpt till Jabhat Fatah al-Sham. Men när en grupp från Isis kom in i Farajs by och ställde de unga männen inför alternativen att ge sig av eller ansluta sig valde han att gå med i Isis.

Hans ögonvittnesskildring av utvecklingen inom Isis och inte minst dess relationer med Turkiet är avslöjande, eftersom de inte härrör från någon förbittrad f d Isis-medlem i färd med att försöka ta avstånd från sitt förflutna. Han säger sig inte längre vara soldat, efter meningsskiljaktigheter med Isis, som han inte vill gå närmare in på, men ”jag sympatiserar fortfarande med Isis, eftersom jag på djupet tror på visheten med och syftet till att det finns”. Intressant att notera är att det som lockar honom hos Isis inte är så mycket dess extrema religiösa ideologi, som att det är en effektiv och välorganiserad proteströrelse. Han säger: ”Isis är bästa sättet att rätta till missgärningarna från de auktoritära regimerna i regionen.”

Beträffande Turkiets militära intervention i Syrien, som inleddes den 24 augusti, bidrar Faraj till förklaringen av en mystisk händelse vid den tiden. Medan turkiska stridsvagnar och syriska rebell-enheter, som var motståndare till Isis, tog sig in i gränsstaden Jarabulus vid floden Euftrat, verkar Isis ha känt till att de var på väg och gjorde inga försök till motstånd. Detta var i bjärt kontrast till det rasande motstånd Isis´ soldater gjorde för att försvara den av Isis kontrollerade staden Manbij, lite längre söderut, mot en attack från Syriens Demokratiska Krafter (SDF), som har de kurdiska Folkets försvarsenheter (YPG) att tacka för sin stridsförmåga. Isis förluster kan ha uppgått till så många som 1 000 döda under markstriderna och amerikanska flygattacker.

Vid denna tidpunkt förekom rapporter om att stridande från Isis dragit sig tillbaka från Jarabulus till en annan bastion i al-Bab-området, men Faraj har en annan förklaring. Han säger: ”När den turkiska armén gick in i Jarabulus talade jag med några vänner som befann sig där. I själva verket lämnade Isis inte Jarabulus; de rakade bara av sig skägget.”

Han har trovärdiga uppgifter om nivån på samarbetet mellan Isis och Turkiet ett år tidigare under kampen om Tal Abyad, en annan Isis-kontrollerad gränsövergång mellan Turkiet och Syrien, som

² *WhatsApp* är en mobiltelefon-applikation som använder sig av telefonens Internetanslutning, istället för telefon-abonnemanget, vilket gör det möjligt att ringa gratis över hela världen. Applikationen ger också tillgång till kryptering av samtalet.

utgjorde en särskilt viktig försörjningspunkt för Isis, eftersom den ligger bara cirka 10 mil norr om Raqqa, Isis huvudstad i Syrien.

Sommaren 2015 ryckte styrkor från YPG fram från öst och väst med starkt amerikanskt flygstöd och Tal Abyad hamnade i en kniptångsmanöver, som gjorde det svårt för Isis att försvara staden. Faraj tillhörde en 150 man stark styrka från Isis med uppdrag att slå tillbaka YPG-attacken.

”Turkiet gav en hel del stöd till Isis”, erinrar han sig. ”När jag befann mig i Tal Abyad i maj 2015 fick vi massor av vapen och ammunition, utan att gränsvakterna gjorde något för att hindra det.” Detta har kurderna länge hävdad, men nu kan det vara första gången som anklagelserna om turkiskt samspel med Isis under en strid har bekräftats av en av de soldater från Isis som funnits på plats.

Turkiska regeringsföreträdare har vid upprepade tillfällen förnekat alla anklagelser om samarbete med Isis, eller att gruppen kommer över vapen via Turkiet.

Som sunnitisk arab från Syrien är Faraj kritisk både mot turkarna och syriska kurder. Han uttalar sig ogillande om Turkiets president Recep Tayyip Erdogan, men tillägger att ”han är mycket bättre än arabdiktatorerna”. Samtidigt ger han Erdogan ”skulden för att Syrien förstörs” genom att fortsätta konflikten med kurderna i Turkiet så att den sprids över gränsen in i Syrien och genom att ”stödjare Isis och driva in dem i Syrien”.

De som försvarar Turkiets agerande hävdar att i den mån Turkiet tidigare tolererat Isis befinner sig de båda nu i krig med varandra sedan ett år tillbaka. Isis har svarat för upprepade attacker i Turkiet, inklusive mot den internationella flygplatsen i Istanbul med 42 döda och där kulmen var självmordsattentatet den 20 augusti vid ett kurdiskt bröllop i Gaziantep, då 54 personer dödades, av dem 21 barn. Men trots Erdogans Isis-fientliga retorik tyder Isis återhållsamma reaktion på den turkiska invasionen, som man är det uttalade målet för, att den förståelse mellan Isis och Turkiet som tidigare varit så påfallande kanske inte är helt död nu heller.

Turkiska soldater återvänder till Turkiet från syriska gränsstaden Jarabulus 2/9 2016.

Paradoxalt är att Faraj, trots sin entusiasm för spridningen av Isis och dess trosuppfattningar till andra länder, är mycket kritisk till de utländska frivilliga som kommit till Syrien för att strida för det självutnämnda kalifatet. Han anser att dessa utlänningar, frivilliga från Storbritannien, Frankrike och Turkiet, varit förvånansvärt okunniga om islam och lokala sedvänjor och ofta främst drivits av olycklig tillvaro i hemländerna eller varit uttråkade. De har bara kunnat användas för propaganda och självmordsattacker. Till råga på allt har de orsakat att syrier som tidigare stött Isis tagit avstånd från organisationen.

Han säger: ”När Isis kom blev lokalbefolkningen glad och välkomnade dem. Folk trodde att Isis skulle bli deras räddning, men psykologiskt och socialt kunde de inte acceptera att utlänningar skulle lägga sig i och styra deras vardagsliv. Exempelvis klagade invånare i Raqqa när en saudisk emir använde fysiskt våld för att få en kvinna att ta på sig en niqab. Vem som helst från orten kommer att reta sig på om en främling lägger sig i sättet att leva, inte uppför sig som en gäst, utan som en härskare som säger åt folk att lyda hans order. Jag själv blev arg när en tunisisk man beordrade mig att gå till moskén och slog mig i ryggen med en käpp.”

Faraj finner en viss tröst i att de erfarna kurdiska gerillabefälhavare från Turkiet, som YPG 2012-2013 tog in som rådgivare till kurder i Syrien, orsakade samma missnöje bland kurder i Syrien. De kurdiska officerarna från Turkiet som hade hand om utbildningen hade tillbringat hela sitt liv i militärläger och ”var råa och hade ingen känsla för vanlig civil tillvaro”. Han gissar att syrier som stöder regeringen i Damaskus reagerar lika fientligt på order från dess ryska och iranska allierade.

Kriget i norra Syrien skiljer sig mycket från det som pågår i landet i övrigt. Huvudaktörerna är kurder, araber, Isis, YPG och Turkiet, medan regeringen i Damaskus inblandad i rätt liten omfattning. Faraj uppger att många araber i området gått med i Isis bara för att de blivit förföljda av YPG. Som exempel nämner han två kusiner från sin egen hemstad Tal Hamis vid Khaburfloden väster om Hasakah, som dödades i strid med YPG. Deras hus i Tal Hamis konfiskerades efteråt av YPG och änkorna efter dem som dödats lämnades utblottade, ”så nu går deras barn med i Isis bara för att hämnas sina föräldrar”.

Så ser mönstret ut överallt i Syrien och Irak. De medverkande kanske inte älskar den sida de slåss för, men det gör det åtminstone möjligt att bekämpa den fiende som de fruktar och avskyr. Faraj nämner exemplet med en av hans f d befälhavare, en kurdisk emir vid namn Abu Abbas al-Kurdistani, senare stupad, som i fyra år suttit fängslad utan rättegång i irakiska Kurdistan. Kurdistani hade sagt att Isis blivit hans eget ideal för det var ”bästa utvägen för förtryckta” och gav honom ”möjlighet att hämnas”. Inte någon gång under intervjun medger Faraj den roll Isis grymheter spelat, inte bara i Syrien och Irak utan runt om i världen, för att rörelsen fått en stor mängd fiender och som nu inringat den och hotar att besegra den.

Översättning: *Björn Erik Rosin*

Lästips

Patrick Cockburn är något av en expert på IS/Daesh. Det finns sedan tidigare ett stort antal artiklar av honom om detta på marxistarkivet. Bland dem:

[Andra akten för al-Qaida - artikelserie](#) (mars 2014)

[Hur Isis blev den ångvält det är idag](#) (augusti 2014)

[Isis befäster sin ställning](#) (augusti 2014)

[Ett omöjligt krig](#). Om kampen mot Islamiska staten (september 2014)

[Kriget med Isis: Syriens president spelar högt med svaga kort](#) (februari 2015)

[Inbördeskriget i Syrien: Jabhat al-Nusras massaker på druser visar att de är lika otäcka som Isis](#) (juni 2015)

[Oljepriset och IS raserar kurdernas drömmar om rikedom](#) (februari 2016)

[Hur den korruption som Panamapapperen avslöjar öppnade dörren för Isis och al-Qaida](#) (april 2016)